

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Nejen Mozart!: Ostravský balet vzdává hold géniovi hudby i současnému tanci

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 08.03.2026 18:32, Datum importu: 08.03.2026 19:44, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Tereza Cigánková, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Dramaturgie večera Nejen Mozart! vedle sebe staví velmi dobře známá jména i teprve nedávno se profilující mladé choreografy. Na první pohled v programu zaujmou dvě kratší díla Jiřího Kyliána Petite Mort a Sechs Tänze, která náleží do choreografova „černobílého období“ a sdílí společnou estetiku, hudební základ a témata. Dále v něm objevíme dva duety, které si již vydobýly pevné místo na světových jevištích – pas de deux z baletu Le Parc Francouze Angelina Preljocaje s ikonickým „polibkem v letu“ a rozverný duet Ballet 102 německo-kanadského tvůrce Erica Gauthiera. Pětici děl doplňuje taneční alegorie mladé izraelské choreografky Lei Bessoudo Greck s názvem Requiem, která byla vytvořena na míru ostravskému souboru.

Při partnerské práci na jevišti je vždy důležitá souhra a vzájemné napojení – a pro balet Le Parc Angelina Preljocaje to platí dvojnásob. V kulisách francouzských zahrad 18. století, v kontextu osvíceneckého věku a za doprovodu Mozartových nejznámějších melodií, v něm totiž choreograf prozkoumává milostné vztahy, sexualitu i tzv. l'art d'aimer, tedy umění milovat. V závěrečném pas de deux nás nechává nahlédnout do nejintimnějších okamžiků dvojice a mistrně přitom balancuje na hraně explicitního a symbolického pohybu. Oba aktéři se zde ocitají ve velmi zranitelné pozici – žádné pozlátko, žádná záchrana, jen těla, která se k sobě blíží někdy něžně, někdy vášnivě a někdy s obavami.

Ida Frau a Gene David Goodman. (Foto: Sergei Gherciu)

Ačkoli Le Parc, původně vytvořený pro baletní soubor Pařížské opery, nedávno oslavil třicáté narozeniny, na jeho oblíbenosti to neubralo. Naopak, v průběhu tří dekád v něm zazářila řada renomovaných sólistů, včetně Isabelle Guérin, Nicolase le Riche nebo Alessandry Ferri. Tanečníci Ida Frau a Gene David Goodman, kteří se role zamilovaného páru zhostili během ostravské premiéry, se tak ocitli v nelehké situaci. Nebáli se však vlastní autenticity, vytvořili si svůj malý vesmír a poradili si i se střídáním tanečně precizního a zcela civilního pohybu, které vyžaduje velkou kontrolu i schopnost uvolnění. Ačkoli se jejich vzájemná chemie a odvaha riskovat místy podřizovala technické stránce tance, věřím, že je to něco, co se dá odbourat s přibývajícemi reprízami.

Lea Bessoudo Greck se s ostravským divadlem blíže seznámila již během spolupráce na opeře Braniboři v Čechách a baletu Šárka, který byl součástí inscenaci Čistá RADOSTance. Její styl se vyznačuje až matematickým přístupem k rozmístění těl v prostoru, detailní prací s hudební partiturou, minimalistickou, ale velmi propracovanou scénografií a světlým designem a organickým, až živočišným pohybovým slovníkem. To vše se znovu spojilo i v jejím nejnovějším kusu, který se opírá především o hloubku a místy až strach nahánějící krásu Mozartovy nedokončené zádušní mše. Ačkoli je Requiem spojeno se smrtí, ostatně i se smrtí samotného skladatele, Bessoudo Greck se ji snaží vnímat i prezentovat zcela jinak. Smrt v její vizi neznámená nutný konec, ale i příležitost pro obrození, přechod a transformaci. Skrze hudbu a pohyb přivádí těla z místa chladu a mechaničnosti k místu uvolnění a vřelosti.

Tom Bellec a Rei Masatomi v choreografii Requiem. (Foto: Segei Gherciu)

V abstraktním konceptu se střídaly nejrůznější, a nutno říci, že vizuálně velmi působivé, taneční obrazy, od skupin přes sóla a duety. Pohyb byl odstíněn od odměřeného a téměř sterilního po velmi organický, kontaktní a měkký. Z celku vystupovala nejvíce postava Vyvoleného, který se vzpírá síle skupiny, a kterého na premiéře ztvárnil Tom Bellec. K celkovému schématu proměny přispěla také jednoduchá a přesto maximálně efektní scéna a také světla Bruna Sultana a kostýmy Pavla Knolleho, které se rovněž proměňovaly ze strohých černých obleků až k tělovým trikotům, díky nimž působilo tělo jako nahé. Na projekci se na začátku a během choreografie objevovaly citáty i různé hry se slovy, které evokovaly rozličné emoce. Některé nuance však bohužel mohly uniknout těm, kdo neumí anglicky, a to je myslím škoda. Zároveň jsme se nemohla ubránit pocitu, že kdyby bylo dílo „kondenzovanější“, myšlenka i estetika by vyzněly ještě silněji, bez pocitu, že se divákova pozornost občas zatoulá pryč z jeviště.

První polovinu večera uzavřelo dílo diametrálně odlišné od všeho, co přišlo před ním. Ballet 102 nepracuje s

Nejen Mozart! Komponovaný večer u příležitosti 270. výročí narození Wolfganga Amadea Mozarta. Choreografie Jiří Kylián, Angelin Perljocar, Eric Gauthier a Lea Bessoudo Greck. Recenze je psaná z premiéry uvedené ve čtvrtek 5. března 2026 v **Národním divadle moravskoslezském**, v Divadle Jiřího Myrona v Ostravě.

2 / 5

duet Ballet 102 německo-kanadského tvůrce *Erica Gauthiera*. Pětici děl doplňuje taneční alegorie mladé izraelské choreografky *Lei Bessoudo Greck* s názvem *Requiem*, která byla vytvořena na míru ostravskému souboru.

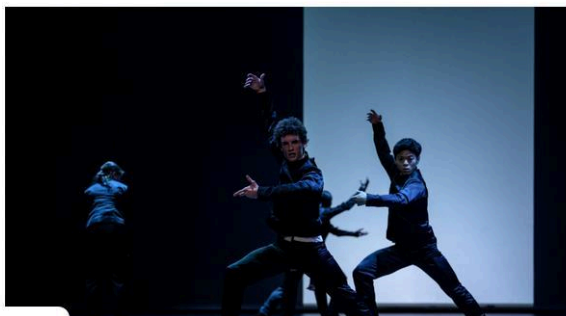
Při partnerské práci na jevišti je vždy důležitá souhra a vzájemné napojení – a pro balet *Le Parc Angelina Preljocaj*e to platí dvojnásob. V kulisách francouzských zahrad 18. století, v kontextu osvíceneckého věku a za doprovodu Mozartových nejznámějších melodií, v něm totiž choreograf prozkoumává milostné vztahy, sexualitu i tzv. l'art d'aimer, tedy umění milovat. V závěrečném pas de deux nás nechává nahlédnout do nejintimnějších okamžiků dvojice a mistrně přitom balancuje na hraně explicitního a symbolického pohybu. Oba aktéři se zde ocitají ve velmi zranitelné pozici – žádné pozlátko, žádná záchrana, jen těla, která se k sobě blíží někdy něžně, někdy vášnivě a někdy s obavami.

Ida Frau a Gene David Goodman. (Foto: Sergei Gherciu)

Ačkoli *Le Parc*, původně vytvořený pro baletní soubor Pařížské opery, nedávno oslavil třicáté narozeniny, na jeho oblíbenosti to neubralo. Naopak, v průběhu tří dekád v něm zazářila řada renomovaných sólistů, včetně Isabelle Guérin, Nicolase le Riche nebo Alessandry Ferri. Tanečníci *Ida Frau* a *Gene David Goodman*, kteří se role zamilovaného páru zhostili během ostravské premiéry, se tak ocitli v nelehké situaci. Nebáli se však vlastní autenticity, vytvořili si svůj malý vesmír a poradili si i se střídáním tanečně precizního a zcela civilního pohybu, které vyžaduje velkou kontrolu i schopnost uvolnění. Ačkoli se jejich vzájemná chemie a odvaha riskovat místy podřizovala technické stránce tance, věřím, že je to něco, co se dá odbourat s přibývajícimi reprízami.

Lea Bessoudo Greck se s ostravským divadlem blíže seznámila již během spolupráce na opeře *Braniboři* v Čechách a baletu *Šárka*, který byl součástí inscenaci *Čistá RADOSTance*. Její styl se vyznačuje až matematickým přístupem k rozmístění těl v prostoru, detailní prací s hudební partiturou, minimalistickou, ale velmi propracovanou scénografií a světelným designem a organickým, až živočišným pohybovým slovníkem. To vše se znovu spojilo i v jejím nejnovějším kusu, který se opírá především o hloubku a místy až strach nahánějící krásu Mozartovy nedokončené zádušní mše. Ačkoli je *Requiem* spojeno se smrtí, ostatně i se smrtí samotného skladatele, *Bessoudo Greck* se ji snaží vnímat i prezentovat zcela jinak. Smrt v její vizi neznámená nutný konec, ale i příležitost pro obrození, přechod a transformaci. Skrze hudbu a pohyb přivádí těla z místa chladu a mechaničnosti k místu uvolnění a vřelosti.

KALENDÁŘ KULTURNÍCH AKCÍ

HUDBA

Úterý Středa Čtvrtek Pátek Sobota

Recitál kapely Jednodusche	17:00
KMO - knihovna J. Třesky	
10.03.2025	
Vzpomínka na Marsyas	19:00
Klub Pamik - (CKV)	
10.03.2025	
Musica Dolce Vita - Galakoncert 20 let s Vámi	19:00
Slezkoostravská radnice	
10.03.2025	
Delayed Minds (UA) a Favorite Bbsession na Provoze	20:00
Kulturní centrum Provoz	
10.03.2025	

DIVADLO

Dnes Úterý Středa Čtvrtek Pátek

LIŠTOVÁNÍ: 131 (Pavel Tomeš)	19:00
Centrum Pant	
08.03.2025	

OSTATNÍ

Dnes Pondělí Čtvrtek Pátek Sobota

Nečekané léto	19:00
Kino Panorama Klímkovice	
08.03.2025	

Kalendář akcí poskytuje: **OSTRAVAINFO!!!**

Vstupenky na vybrané akce k zakoupení na pobočkách OIS.

Tom Bellec a Rei Masatomi v choreografii Requiem. (Foto: Segei Gherciu)

V abstraktním konceptu se střídaly nejrůznější, a nutno říct, že vizuálně velmi působivé, taneční obrazy, od skupin přes sóla a duety. Pohyb byl odstíněn od odměřeného a téměř sterilního po velmi organický, kontaktní a měkký. Z celku vystupovala nejvíce postava Vyvoleného, který se vzpírá síle skupiny, a kterého na premiéře ztvárnil *Tom Bellec*. K celkovému schématu proměny přispěla také jednoduchá a přesto maximálně efektní scéna a také světla *Bruna Sultana* a kostýmy *Pavla Knolleho*, které se rovněž proměňovaly ze strohých černých obleků až k tělovým trikotům, díky nimž působilo tělo jako nahé. Na projekci se na začátku a během choreografie objevovaly citáty i různé hry se slovy, které evokovaly rozličné emoce. Některé nuance však bohužel mohly uniknout těm, kdo neumí anglicky, a to je myslím škoda. Zároveň jsme se nemohla ubránit pocitu, že kdyby bylo dílo „kondenzovanější“, myšlenka i estetika by vyzněly ještě silněji, bez pocitu, že se divákova pozornost občas zatoulá pryč z jeviště.

První polovinu večera uzavřelo dílo diametrálně odlišné od všeho, co přišlo před ním. *Ballet 102* nepracuje s Mozartovou hudbou, zato ale pracuje s vtipem. Taneční pár, v našem případě *Shino Sakurado* a *Rei Masatomi*, má „za úkol“ demonstrovat 102 póz klasického pas de deux, podle instrukcí samotného choreografa. Jeho hlas je take to jediné, co můžeme slyšet, opět v angličtině. Seriózní taneční analýza ale místy sklouzne ke vztahu tanečník–tanečnice, a zejména pro tanečnický je v ní spousta vtipných referencí a tzv. inside jokes. Sakurado i Masatomi ukázali, že za ta léta jsou sebranými partnery, hlavně co se herecké stránky týče. Bylo z nich cítit, že si práci na tomto odlehčeném kousku užívají. Ostrý kontrast vůči ostatním kouskům mě ale nechával na pochybách – cítila jsem se spíše vytržena z celkové atmosféry večera, nebo jsem si na chvíli oddychla od existenciálních témat?

Shino Sakurado a Rei Masatomi v choreografii Ballet 102. (Foto: Segei Gherciu)

Po přestávce patřil prostor už zcela jednomu z našich nejvýznamnějších choreografů, *Jiřímu Kyliánovi*. Rozepisovat se o jeho přínosu českému a světovému tanci by bylo zbytečné a vydalo by na mnoho stran. *Sechs Tänze* i *Petite Mort* vytvořil Kylián pro soubor *Nederlands Dans Theater* v druhé polovině 80. a na začátku 90. let minulého století. Obě díla jsou do velké míry oslavou Mozartova génia a ikonami Kyliánovy práce. *Petite Mort* (malá smrt neboli francouzský eufemismus pro orgasmus) nahlíží do vztahu muže a ženy, na věčné, symbolické a skoro mýtické spojení. *Sechs Tänze* také funguje na základě interakce žena–muž, ale vytváří spíše absurdní a potouchlé situace, které si žijí vlastním životem navzdory okolnímu světu. Smysl pro absurdní humor a excesy byl ostatně vlastní i samotnému Mozartovi a u Kyliána často vnímáme onen cit pro to, co je hluboce lidské – láska, smrt, víra, ale i nesmrtelný smysl pro humor.

funguje na základě interakce žena–muž, ale vytváří spíše absurdní a poťouchlé situace, které si žijí vlastním životem navzdory okolnímu světu. Smysl pro absurdní humor a excesy byl ostatně vlastní i samotnému Mozartovi a u Kyliána často vnímáme onen cit pro to, co je hluboce lidské – láska, smrt, víra, ale i nesmrtelný smysl pro humor.

Technicky jsou oba kusy velmi náročné, plné drobných detailů, například v pozici hlavy nebo paží. Jediný špatný pohyb může pokazit část nebo i celý duet. Odměnou za tuto náročnost je však nevšední krása, která si i po více jak třiceti letech zachovává svoje kouzlo. Musím říct, že se ostravský soubor s tímto soustem popral, i když občasná nejistota byla znát. Každopádně nic, co by pokazilo dojem z celé choreografie, alespoň ne u *Petite Mort*.

Z choreografie *Sechs Tänze*. (Foto: Sergei Gherciu)

Sechs Tänze nicméně kromě taneční techniky vyžaduje schopnost „to uhrát“ a vtáhnout diváky do série potměšilých her, a to se podle mě v Ostravě hned za začátku nepodařilo. Publikum přistoupilo na hru až později, i když pak už se nechalo svést potměšilými gesty, překvapivými pointami, stylizovanými rokokovými kostýmy i vzájemným špičkováním, občas s jablky, občas bez.

Taneční večer *Nejen Mozart!* je zcela jistě důstojnou poklonou nejslavnějšímu salcburskému rodákovi, navíc ale nastavuje laťku tanečníkům (a potažmo i ostravským divákům) proklatě vysoko. A to v dobrém slova smyslu, vždyť jak jinak by se měl soubor rozvíjet, než právě skrze nadčasová díla v kombinaci s „nejčerstvější tvorbou“? Kyliánovy balety se sice v Ostravě uváděly už několikrát, jeho práce je však tak mnohohrstevnatá, že je stále co objevovat, a to samé platí i o dalších osobnostech světové choreografie. Mám sice své osobní pochybnosti ohledně dramaturgie, celkově však můj palec míří rozhodně nahoru.

*